

I

*H*et was een van die perfecte, heerlijk warme zaterdagmiddagen in april waarop de lucht als zijde aanvoelt op je huid en je voor altijd buiten zou willen blijven. Het was een lange zonnige dag geweest en toen Page om vijf uur over de Golden Gate Bridge naar Marin reed, genoot ze van het adembenemende uitzicht op het water.

Ze keek opzij naar haar zoon. Hij zag eruit als een kleine blonde replica van haarzelf, behalve dan dat z'n haar recht-
overeind stond op de plaats waar zijn honkbalpetje had gezeten en dat zijn gezicht nogal vuil was. Andrew Patterson Clarke was afgelopen dinsdag zeven geworden. Zoals ze daar zaten, ontspannen na de wedstrijd, was hun sterke band voelbaar. Page Clarke was een goede moeder, een goede echtgenote en een vriendin zoals iedereen zich die zou wensen. Ze was vol aandacht en liefde, zette zich volledig in bij alles wat ze deed, stond altijd klaar voor de mensen die belangrijk voor haar waren, ze was artistiek op een manier die haar vrienden altijd weer verbaasde, ze was mooi zonder zich daarvan bewust te zijn en ze was plezierig in de omgang.

'Je was geweldig vanmiddag.' Ze glimlachte naar hem, liet

even met één hand het stuur los om door zijn toch al verwarde haar te woelen. Andy had hetzelfde stroblonde haar als zij, dezelfde grote blauwe ogen en dezelfde romige huid, alleen zat die van hem vol sproeten. 'Ongelooflijk, zoals je die bal in het verre veld ving. Volgens mij zat er een homerun in.' Ze ging altijd met hem mee naar zijn wedstrijden, zijn schooluitvoeringen en de uitstapjes met zijn klas en zijn vrienden. Dat deed ze omdat ze het leuk vond en omdat ze van hem hield. Het was duidelijk dat hij dat wist toen hij naar haar keek.

'Ik dacht ook dat er een homerun aankwam.' Hij grijnsde en liet daarbij tandvlees zien waar tot voor kort nog twee voortanden gezeten hadden. 'Ik dacht echt dat Benjie het thuis-honk zou halen.' Hij gniffelde ondeugend toen ze vanaf de brug Marin County in reden, '... maar hij deed het niet.'

Page lachte met hem mee. Het was een plezierige middag geweest. Ze wilde dat Brad erbij had kunnen zijn, maar hij speelde iedere zaterdagmiddag golf met zijn collega's. Het was een goede manier om te ontspannen en om op de hoogte te blijven van elkaars bezigheden. Het gebeurde nog maar zelden dat hij de zaterdagmiddag met haar alleen doorbracht. En als hij het deed, was er altijd wel iets anders dat moest gebeuren. Zoals Andy's wedstrijden, of een van Allysons zwemwedstrijden, die altijd in de meest troosteloze oorden gehouden schenen te worden, of de hond had een snee in zijn poot, of het dak lekte, of het sanitair begaf het. Hoe dan ook, er was altijd wel een mininoodtoestand waar iets aan gedaan moest worden. Er waren geen lome zaterdagen meer, al in geen jaren. Ze was eraan gewend geraakt. Brad en zij benutten daarentegen ieder moment dat maar mogelijk was; 's nachts als de kinderen sliepen, tussen zijn zakenreizen in of op de zeldzame weekends dat ze samen weg waren. Het was een hele prestatie om tijd voor romantiek te vinden in hun drukke le-

ven, maar op de een of andere manier lukte het. Na zestien jaar huwelijk en twee kinderen was ze nog steeds gek op hem. Ze had alles wat ze wenste, een man die ze adoreerde en die van haar hield, een geborgen leven en twee prachtige kinderen.

Hun huis in Ross was geen kasteel, maar het was gezellig en comfortabel en het stond in een prettige buurt. En met haar constante geknutsel en haar neiging om alles te verfraaien had Page er een heel mooi huis van gemaakt. De jaren die zij in New York had doorgebracht als studente aan de kunstacademie en als leerling-decorbouwer hadden niet veel opgeleverd, maar de laatste jaren wendde zij haar talenten aan om voor zichzelf en voor vrienden fraaie muurschilderingen te maken.

Ze had een werkelijk prachtige schildering gemaakt voor de basisschool in Ross. Hun huis was door haar in een plek van echte schoonheid veranderd. Haar schilderijen en muurschilderingen en haar artistieke had van een alledaagse bungalow een huis gemaakt dat iedereen bewonderde en waar iedereen jaloers op was. Het was helemaal Pages werk, en dat wist iedereen die het zag.

Vorig jaar had ze voor Andy als kerstcadeau een honkbalwedstrijd in volle actie op een muur van zijn kamer geschilderd en hij vond het prachtig. In het jaar dat Allysons liefde uitging naar alles wat Frans was, had ze voor haar een Parijs straatatfeerel gemaakt. Later werd het een rij ballerina's geïnspireerd op Degas, en kortgeleden had ze Allysons kamer op haar eigen onnavolgbare wijze veranderd in een zwembad. Ze had zelfs de meubelen zo geschilderd dat ze deel van het zwembad leken uit te maken. Haar beloning was dat Allyson en haar vriendinnen de kamer 'het einde' vonden, en Page was 'echt te gek... tof hoor... onwijs gaaf', wat van een stel vijftienjarigen als een buitengewoon compliment beschouwd mocht worden.

Allyson zat in de tweede klas van de middelbare school. Als ze naar hen keek, speet het Page nog steeds dat ze niet meer kinderen hadden gekregen. Ze had er altijd meer gewild, maar Brad weigerde pertinent verder te gaan dan één of twee, met de nadruk op één. Hij was stapel geweest op zijn kleine meisje en zag absoluut niet in waar ze nog meer kinderen voor nodig hadden. Het had zeven jaar geduurd voor ze hem zover had dat er nog een kwam. Ze waren net uit de stad naar het huis in Ross verhuisd toen Andy, hun kleine wonderbaby zoals zij hem noemde, geboren werd. Hij was tweeënhalve maand te vroeg geboren, nadat Page van een ladder was gevallen toen zij een schildering van Winnie de Poeh in zijn kamer maakte. Ze was in allerijl naar het ziekenhuis gebracht, haar been was gebroken en de weeën waren begonnen. Andy had twee maanden in de couveuse gelegen, maar was daarna dan ook helemaal perfect. Ze glimlachte bij de herinnering hoe klein hij toen was, en hoe doodsbang zij waren geweest hem te verliezen. Ze kon zich niet voorstellen dat ze het overleefd zou hebben, alhoewel ze wist dat ze wel had gemoeten... voor Allyson en Brad. Maar haar leven zou nooit meer hetzelfde geweest zijn zonder Andy.

‘Zin in een ijsje?’ vroeg ze, toen ze de Sir Francis Drake-afslag nam.

‘Nou en of.’ Andy grijnsde weer en toen zij naar hem keek lachte hij weer met die brede tandeloze grijns van hem.

‘Wanneer ga jij eens een paar tanden krijgen, Andrew Clarke? Misschien moesten we maar een kunstgebit voor je kopen.’

‘Nee...’ Hij glimlachte en begon weer te grinniken.

Het was leuk om met hem alleen te zijn. Meestal had ze een auto vol kinderen die ze na de wedstrijd naar huis bracht. Vandaag bracht een van de andere moeders de kinderen weg, maar zij was toch naar de wedstrijd gekomen omdat ze het beloofd had. Allyson was vanmiddag bij haar vriendinnen,

Brad speelde golf en Page had eigenlijk aan haar projecten moeten werken. Ze was van plan nog een muurschildering voor de school te maken en ze had een vriendin beloofd om eens naar haar zitkamer te kijken en met een voorstel te komen, maar daar was allemaal niet echt haast bij.

Andy nam twee bolletjes ijs met chocoladevlokken in een suikerhoortje en zij nam een bolletje yoghurtijs met een mokkasmaakje, de 'magere' soort waarmee je jezelf kon wijsmaken dat je niets zondigs deed. Ze zaten samen een tijdje op het terrasje. Andy's gezicht en sportkleding zaten inmiddels vol ijs, maar Page zei dat het niet gaf. Alles moest toch gewassen worden, dus een beetje ijs maakte ook niet uit. Ze keken naar de mensen die kwamen en gingen en genoten van de warmte van de late namiddagzon. Het was een heerlijke dag en Page stelde voor om zondag te gaan picknicken.

'Ja, gaaf,' zei Andy blij. Zijn neus zat nu vol ijs en het droop naar zijn kin, en Page werd overweldigd door liefde voor hem toen ze hem zo zag.

'Je bent een schatje... weet je dat? Ik weet dat ik dat eigenlijk niet mag zeggen, maar ik vind je geweldig, Andrew Clarke... en bovendien nog een fantastische honkballer ook... waar heb ik zo'n mazzel aan verdiend?'

Hij grijnsde weer, nu nog breder, en het ijs zat nu werkelijk overal, zelfs op haar neus toen ze hem kuste.

'Je bent een geweldig joch.'

'Jij bent ook oké...' Hij verdween weer achter zijn ijsje en keek haar toen vragend aan. 'Mam...?'

'Ja?' Haar ijsje was bijna op, maar dat van hem zag eruit alsof het eeuwig door zou gaan met smelten en druppelen en druipen. Ijsjes leken wel te groeien in kinderhanden.

'Denk je dat we ooit nog een nieuwe baby krijgen?'

Page was verbaasd over de vraag. Zoiets vroegen jongens over het algemeen niet. Allyson had het haar al vaker ge-

vraagd. Maar nu, op negenendertigjarige leeftijd, leek het haar niet waarschijnlijk. Niet dat ze zich te oud voelde of te oud was, gezien de leeftijd waarop mensen tegenwoordig kinderen kregen, maar ze wist dat ze Brad nooit zou kunnen overhalen om nog een kind te nemen. Hij beweerde altijd dat die periode achter hem lag.

‘Ik denk het niet liefje. Hoezo?’ Was hij bezorgd of alleen maar nieuwsgierig? vroeg zij zich af.

‘Tommy Silverbergs moeder heeft vorige week een tweeling gekregen. Ik heb ze gezien toen ik daar was. Ze zijn best grappig. Ze zijn identiek,’ legde hij uit, kennelijk geïmponeerd. ‘Ze wogen elk meer dan zes pond, dat is meer dan ik woog.’

‘Dat is het zeker.’ Hij had als te vroeg geborene nauwelijks drie pond gewogen. ‘Ik geloof graag dat ze grappig zijn. Maar ik denk niet dat wij een tweeling zullen krijgen... of zelfs maar één baby...’ Raar genoeg voelde ze zich een beetje droevig toen ze dat zei. Uit loyaliteit jegens Brad had ze er altijd mee ingestemd dat een gezin met twee kinderen precies goed voor hen was. Maar soms, zomaar ineens, merkte ze dat ze naar nog een baby verlangde.

‘Misschien moet je er eens met papa over praten,’ plaagde ze.

‘Over een tweeling?’ Hij keek verbaasd.

‘Over nog een baby.’

‘Het zou wel leuk zijn... denk ik... maar ook een hoop gedoe. Bij Tommy thuis was het een puinhoop, overal van dat spul... weet je... bedjes en mandjes... en schommelstoeltjes, en overal twee van... zijn oma was er om te helpen, ze kookte het eten en ze heeft het aan laten branden. Z’n vader ging behoorlijk tekeer.’

‘Dat klinkt niet echt leuk.’ Page glimlachte en stelde zich de totale chaos voor bij de komst van een tweeling in een ge-

zin dat toch al niet zo best georganiseerd was en waar al twee kinderen waren. 'Maar in het begin is het wel vaker zo, tot dat je de slag te pakken krijgt.'

'Was het bij ons ook zo'n puinhoop toen ik geboren werd?'

Hij had eindelijk z'n ijsje op, veegde zijn mond af aan de mouw van zijn honkbalshirt en z'n handen aan zijn broek. Page moest erom lachen.

'Nee, maar jij hebt nu wél een puinhoop van jezelf gemaakt, liefje. We moesten maar eens naar huis gaan en die vieze boel uittrekken.' Ze stapten weer in de stationcar en op weg naar huis praatten ze over andere dingen. Maar zijn vraag over de baby liet haar niet meer los. Even was daar weer het oude hevige verlangen. Misschien kwam het door de warme, zonnige dag of doordat het lente was, maar plotseling wilde ze dat er meer kinderen zouden komen... romantische reisjes... meer tijd met Brad samen... lome middagen in bed, nergens heen te moeten en niets te doen te hebben behalve hem te beminnen. Hoe blij ze ook met haar leven was, soms wilde ze dat ze de klok terug kon zetten. Tegenwoordig was haar leven zo vol met carpoolen, huiswerkhulp en de medezegenschapsraad, dat Brad en zij elkaar alleen nog maar in het voorbijgaan schenen te zien, of aan het einde van een lange, uitputtende dag. Ondanks dat alles was er nog steeds liefde en verlangen... maar nooit genoeg tijd om daarvan te genieten. Tijd was datgene waar ze nooit genoeg van hadden.

Een paar minuten later, toen ze hun oprit opreden en Andy zijn spullen verzamelde, zag Page dat Brads auto er stond. Ze keek vol trots naar haar zoon. 'Ik heb het echt naar mijn zin gehad vandaag,' zei ze, nog warm van de namiddagzon, en haar hart vol van alles wat ze voor hem voelde. Het was een van die speciale dagen waarop je je realiseert wat een geluksvogel je bent en waarop je dankbaar bent voor ieder kostbaar moment.

'Ik ook... bedankt dat je gekomen bent, mam.' Hij wist dat ze niet had hoeven komen en hij was blij dat ze het toch gedaan had. Ze was lief voor hem, dat beseftte hij wel. Maar hij was een lieve jongen en hij verdiende het.

'Graag gedaan, meneer Clarke. Ga papa nu maar vertellen van die fantastische vangbal. Je hebt daar vandaag geschiedenis geschreven!' Hij lachte en rende het huis in terwijl zij Allysons fiets oppakte die midden op het pad lag. Haar rollerblades stonden tegen de garage en haar tennisracket lag op een stoel bij de keukendeur met een blik ballen die ze van haar vader 'geleend' had. Ze had kennelijk een drukke dag gehad en toen Page het huis in kwam, zag ze haar aan de telefoon in de keuken, nog steeds in haar tenniskleren, haar lange blonde haar in een vlecht en met haar rug naar haar moeder gekeerd. Ze beëindigde het gesprek over een of ander plan en draaide zich om. Ze was een heel knap meisje, en het verraste Page nog steeds als ze naar haar keek. Ze was zo buitengewoon mooi en ze leek zo volwassen. Ze had het lichaam van een vrouw en de geest van een jong meisje en ze was altijd in de weer, in actie, bezig met plannen. Ze had altijd iets te zeggen, te vertellen, te vragen, te doen, moest ergens zijn, op dit moment, twee uur geleden, nu... dat móést echt! Ze had die uitdrukking nu ook op haar gezicht en Page moest, na haar ontspannen middag met Andy, snel overschakelen op het tempo van haar dochter. Allyson was ondernemender, meer als Brad, altijd in beweging, bezig, denkend aan wat ze hierna wilde doen, waar ze heen moest en wat belangrijk voor haar was. Ze was anders dan Page, doelgerichter, niet zo vriendelijk of zachtaardig als Andy eens zou zijn. Maar ze was een opgewekt meisje, met een voortreffelijk stel hersens en massa's goede ideeën en voornemens. Zo af en toe liet haar gezonde verstand haar in de steek en kregen zij en Page een knetterende ruzie over een of andere typische tienerfout die

ze gemaakt had, maar uiteindelijk kreeg Allyson meestal haar verstand weer terug en kalmeerde ze voldoende om naar haar ouders te luisteren.

Voor een vijftienjarige waren haar capriolen niet zo ongevoel. Ze probeerde haar vleugels uit te slaan, haar grenzen te bepalen, uit te vinden hoe en wie ze zou worden, niet Page, niet Brad, maar zichzelf, een totaal ander iemand. Ondanks de overeenkomsten die ze met hen had, wilde ze haar eigen identiteit hebben. Heel anders dan Andy, die precies als zijn vader wilde zijn en juist zoveel op Page leek. In Allysons ogen was hij nog maar een kleuter. Ze was acht jaar geweest toen hij geboren werd en zij had hem het schattigste ding gevonden dat ze ooit gezien had. Ze had nog nooit zoiets kleins gezien. Vlak na zijn geboorte was ze, evenals haar ouders, bang geweest dat hij zou sterven. Maar niemand was trotser dan Allyson toen hij eindelijk naar huis kwam. Ze droeg hem het hele huis door, van kamer naar kamer. En als Page hem niet kon vinden, wist ze dat hij bij Allyson in bed lag, tegen haar aan genesteld als een levende pop. Allyson was stapelgek op hem geweest. Zelfs nu verwende zij haar broertje nog steeds met kleine cadeautjes en honkbalplaatjes. En soms ging ze zelfs naar zijn wedstrijden, hoewel ze een gloeiende hekel had aan honkbal. Meestal was ze zelfs bereid om toe te geven dat ze van hem hield.

‘En, hoe gaat het met jou vandaag, onderdeur?’ Al was hij inmiddels groot voor zijn leeftijd, groter dan heel wat van zijn klasgenoten, ze plaagde hem er altijd mee dat hij bij zijn geboorte zo klein was geweest.

‘Goed, hoor,’ zei hij bescheiden.

‘Hij was de ster van de wedstrijd,’ zei Page. Andy bloosde en ging op zoek naar zijn vader terwijl Page een vaag hallo in de richting van de slaapkamer riep. Ze wilde aan het eten be-

ginnen voordat ze naar haar man ging. 'En wat heb jij vandaag gedaan?' vroeg ze haar oudste terwijl ze de koelkast opendeed. Ze hadden geen plannen om uit te gaan vanavond en het was zo warm dat ze eraan dacht om een picknickdiner te maken of om Brad een barbecue te laten organiseren in de tuin. 'Met wie heb je getennist?'

'Chloe, en een paar anderen. Er waren wat mensen van Branson en van de Marin Academie op de club vandaag. We hebben eerst een tijdje gedubbeld en toen heb ik nog met Chloe gespeeld. Daarna zijn we gaan zwemmen.' Ze klonk niet erg enthousiast. Ze leidde het heerlijke Californische leven, maar voor haar was dat niets bijzonders. Ze had dat altijd gedaan, ze was er geboren. Voor Brad, die uit het Middenwesten kwam, en voor Page uit New York leken het Californische weer en de mogelijkheden die men hier had nog steeds een wonder, maar voor deze kinderen niet. Voor hen was dit gewoon de manier waarop men leefde en Page benijdde hen soms om hun makkelijke start. Maar ze was ook blij voor hen, dit was precies het leven dat ze voor haar kinderen wenste. Gemakkelijk, veilig, gezond, comfortabel, zeker, beschermd tegen verdriet en gevaar. Ze had gedaan wat ze maar kon om hen te verzekeren van dit alles en ze genoot ervan hen te zien groeien en bloeien.

'Zo te horen heb je een prettige dag gehad. Heb je nog plannen voor vanavond?' Als ze die niet had, of als Chloe hierheen kwam, kon Allyson oppassen en konden zij en Brad misschien naar een film. Zo niet, dan was het ook geen punt als ze thuis moesten blijven. Zij en Brad hadden geen speciale plannen voor de avond gemaakt. Het zou wel prettig zijn om buiten te zitten in de warme avondlucht, een beetje te praten en te ontspannen en niet al te laat naar bed te gaan. 'Wat ben je van plan?'

Allyson keek haar enigszins nerveus aan, in haar ogen zo'n

blik van: je ruïneert mijn hele leven als je me niet laat doen wat ik de hele dag al van plan was. 'Chloe's vader heeft gezegd dat hij ons meeneemt uit eten en naar een film.'

'Oké, geen punt. Ik vroeg het alleen maar.' Allysons gezicht ontspande zich weer en Page glimlachte toen ze naar haar keek. Ze waren soms zo voorspelbaar en opgroeien leek nog steeds zo moeilijk. Zelfs in een normaal, gelukkig gezin zat ieder moment, ieder plan vol problemen. Het was duidelijk niet gemakkelijk.

'Welke film?' Page legde wat vlees in de magnetron om het te ontdooien. Ze ging iets simpels maken.

'Heeft ze niet gezegd. Er zijn een stuk of drie films die ik wil zien, en ik heb *Woodstock* ook nog niet gezien, die draait in het Festival. We gaan met haar vader bij Luigi eten.'

'Klinkt leuk. Het is aardig van hem om dat te doen.' Page pakte wat chips en begon de sla te maken. Ze keek over haar schouder naar haar dochter. Ze was zo mooi zoals ze daar op een kruk aan de keukenbar zat. Ze leek wel een fotomodel. Ze had grote bruine ogen, net als Brad, het blonde haar van haar moeder en een huid die de zon maar hoefde te zien om een honingkleur te krijgen. Ze had mooie, lange benen en een dunne taille. Het was geen wonder dat de mensen haar naketen, de laatste tijd vooral mannen. Page zei wel eens tegen Brad dat ze wel een bordje om Allysons nek wilde hangen waarop stond dat ze pas vijftien was. Zelfs mannen van een jaar of dertig keken op straat naar haar om. Ze kon makkelijk voor achttien of twintig doorgaan. 'Het is reuze aardig van meneer Thorensen dat hij zijn zaterdagavond met jullie doorbrengt en met jullie uit eten gaat en zo.'

'Hij heeft niets anders te doen,' zei Allyson. Dat klonk echt naar een vijftienjarige, en Page lachte. Tieners konden je onfeilbaar weer met beide benen op de grond laten belanden en je aan je falen en tegenspoed herinneren.